

Естонска народна приказка

Когато дѣдо Господь създаде видимия свѣтъ: земя, небе, хора, птици, звѣрове, дървета и вода, уморенъ седна на небесния си столъ и погледна надолу. Земята се бѣше ширнала тиха и зелена. Адамъ орѣше една равна нива, а синоветъ му Каинъ и Авелъ вървѣха подиръ своитъ стада и свирѣха съ кавали. По високия небесенъ сводъ плуваше слънцето. Презъ деня то грѣеше толкова силно, че малкитъ мравки се криеха подъ сламкитъ, защото се боеха да не ослѣпѣятъ отъ свѣтлината. Но ето настана вечеръ. Слънцето залѣзе. Пристигна нощта, и дълбокъ мракъ покри земята. Нищо не виждаше дѣдо Господь—само тъмнина.

— Тая работа не е добра, — си рече той, — и нощемъ трѣбва да грѣе едно свѣтило.